

szenvédünk”, súgta.
Ahogy némán feküdtem.

Most már a lányom
itat vízzel műanyag
cumisüvegből. „Te vagy
az igazi kisbabám”, mondja.

Szegény gyerek!
Szeme barna tükrébe nézek,
és magamat látom:
egyre zsugorodom,

olyan mélységbe süllyedek,
amiről nem is tudja, hogy létezik.
Fogytán a levegőm,
már többet nem jövök fel.

Belenövök a halálomba.
Kis életem egyre kisebb.
A világ zöld.
Minden semmi.

GEREVICH ANDRÁS FORDÍTÁSA

A. K. Ramanujan

Egy folyó

[A RIVER]

Maduraiban,
a templomok és költők városában,
akik városokról és templomokról énekeltek,

nyaranta
egy folyó kis patakká apad
a homokban,
lecsupasztva annak bordáit,
szalmát és női haját,
ami eltömíti a zsilipkapukat
a rozsdás rudaknál
a hidak alatt, rajtuk mindenhol
javítások foltjai,

a nedves kövek csillognak, mint álmos
krokodilok, a száraz kövek
napon ejtőző, borotvált vízibivalyok.

A költők csak az árvízről énekeltek.

Ő ott volt egy napig
az árvíz idején.
Az emberek mindenhol
az emelkedő centikről beszéltek,
a kövezett lépcsők pontos számáról,
amiket az emelkedő víz elborított
a fürdőzőhelyeknél,
ahogy elsodort három falusi házat,
egy terhes nőt
és egy pár tehenet,
a nevük Gópi és Brindá, szokás szerint.

Az új költők még mindig idézték
a régieket, de senki sem beszélt
versben
a terhes nőről, aki
megfulladt, talán ikrekkel a hasában,
akik néma falakat rugdaltak
már születésük előtt.

Így szólt:
a folyóban elég víz van,
hogy költői legyen
évente nagyjából csak egyszer,
és aztán
elsodor magával
az első félórában
három falusi házat,
egy pár tehenet,
a nevük Gópi és Brindá,
és egy terhes nőt,
aki egyiptetűjű ikreket vár,
testükön nincs anyajegy,
a pelenkájuk színe más,

hogy meg lehessen különböztetni őket.

Ökológia

[ECOLOGY]

Az első eső utáni nap
évekig úgy jöttem haza,
hogy dühöngtem,

mert már egy mérföldről láttam:
három vörös csampakfánk
megint megcsinálta,

virágba borult és elhozta anyáknak
az évszak első szemkápráztató
migrénjét

utcahosszú, súlyosan csüngő,
sárga virágporködével, melynek illatát
semmi szél nem szűrhetette meg,

és ajtó sem zárhatta ki fekete
oszlopos házunkból, ahol a falaknak
fülei és szemei voltak,

pikkelyei, szaga, csontropogása, éjszaka
látogató hangjai, és porózusak voltak,
mint mi,
de anyánk, megvillantva haragját,
mint anyja görbe ezüstjét,
az unokák bugyogói

vizesek, mint a fején a borogatás,
nem engedte, hogy kivágjunk
egy virágzó fát,

szinte vele egyidős, mondta, magvát
egy arra járó madár pottyantotta oda
gondviselészerűen,

hogyan isteneinek és lányainak
és lányai lányainak kosárszám adjon
virágokat minden évben,

